

MALÝ NOČNÍ BŮH

V tomto domě jsem se narodil a tady jsem vyrostl. Nikdy jsem se odsud nehnul. Když se snáší soumrak, tisknu se celým tělem ke skleněné okenní tabuli a kochám se nebem. Rád pozoruju ohnivé jazyky, cválající mraky a na nich anděly, jsou jich celé legie, potřásají jiskřivými vlasy a mávají širokými planoucími křídly. Je to stále stejné představení. Přesto se sem každý večer vracím, znovu se jím bavím a dojímám, jako bych ho viděl poprvé. Minulý týden se Félix Ventura vrátil domů dřív a nachytal mě, jak se směju při pohledu na jeden ohromný mrak, točil se dokolečka uprostřed zvířené modře, jako když se pes snaží uhasit oheň, který mu spaluje špičku ocasu.

„No to mě podrž! Ty se směješ?!“

Rozčílilo mě, jak se to stvoření diví. Měl jsem strach, ale ani jsem se nehnul. Albín si sundal tmavé brýle, uložil je do vnitřní kapsičky saka, pak sako pomalu, posmutněle svlékl a pečlivě ho pověsil na opěradlo židle. Vybral si jednu desku, vytáhl ji z obalu a položil na kotouč starého gramofonu. Byla to Ukolébavka pro řeku, nazpívala ji brazilská zpěvačka Dora, zvaná Cikáda, v sedmdesátých letech zřejmě byla docela populární. Soudím tak

z přebalu desky. Je na něm obrázek krásné černé ženy v bikinách, na zádech má široká motýlí křídla. „Cikáda Dora – Ukolébavka pro řeku – Hvězda současné hitparády.“ Její hlas žhne v prostoru. Posledních pár týdnů je to soundtrack k soumraku. Slova znám nazpaměť.

Nic nezmizí, nic nepomine.
Minulost je
jen spící řeka
a paměť samá lež se vine
dodaleka.

Spí v řece vody moře
a ve mně usnul běh dní
a spí,
usnulo všechno hoře
i trápení,
a spí.

Nic nezmizí, nic nepomine.
Minulost je
uspaná řeka,
zdá se, že už už zhyne –
vzbudit ji, vrhne se
na člověka.

Félix počkal, až se spolu se světlem vytratí i poslední tóny klavíru. Pak téměř nehlučně natočil pohovku směrem k oknu. Nakonec se posadil. Oddech si a natáhl si nohy:

„Já zírám! Tak vy se, poníženosti, smějete?! To je mi novina...“

Připadal mi skleslý. Přiblížil ke mně tvář a já viděl duhovky protkané krvavými žilkami. Ovanul mě jeho dech. Teplý a nakyslý.

„Vy ale máte ošklivou kůži. Nejspíš budeme příbuzní.“

Čekal jsem to. Kdybych mu mohl něco říct, za rámeček by si to nedal. Jenže se svou hlasovou výbavou se můžu leda smát. Tak jsem se mu aspoň pokusil drsně zachechtat do obličeje, vydat takový zvuk, který ho vyděsí a přiměje odejít, ale podařilo se mi jen slabounce zachrčēt. Do minulého týdne si mě albín vůbec nevšimal. Ale od chvíle, kdy slyšel, jak se směju, se vrací domů dřív. Zajde si do kuchyně pro sklenici papájového džusu, posadí se do křesla a na slavnost zapadajícího slunce se díváme spolu. Povídáme si. Přesněji řečeno, on mluví a já poslouchám. A občas se zasměju, to mu stačí. Mám dojem, že jsme se spřátelili. V sobotu večer si albín většinou přivede za ruku holku. Bývají štíhlé, vysoké, pružné a dlouhonohé jako volavky. Na některých je hned ve dveřích vidět, že se bojí, posadí se na krajíček židle a se špatně skrývaným odporem před albínem uhýbají očima. Pomalými doušky upíjejí limonádu, pak se mlčky svléknou, lehnou si na záda a s pažemi zkříženými na prsou čekají, až přijde. Některé jsou protřelejší, vydávají se na vlastní pěst obhlédnout dům, odhadují cenu naleštěného stříbra a honosného nábytku, ale pak se zase rychle vracejí do obývacího, vyděšené stohy knih v ložnicích a na chodbách, hlavně však přísnými pohledy gentlemanů v cylindrech a s cvikrem na

oku, šibalskými úsměvy paniček v tradičních kostýmech z Luandy a Benguely, užasými tvářemi důstojníků portugalského námořnictva ve svátečních uniformách, blouznivým výrazem jakéhosi konžského prince z 19. století či vzpurným pohledem slavného černošského spisovatele ze Spojených států, neboť ti všichni tu v pozlacených rámech pózují věčnosti. Začnou se v policích pídít po deskách s hudbou,

„Nemáš tu kuduro, strejdo?“

a protože albín kuduro nemá, nemá quizombu, a dokonce ani momentální trháky, jako jsou Banda Maravilha či Paulo Flores, vybírají desky s nejkřiklavějšími obaly, v nichž se neomylně skrývají kubánské rytmy. Tančí, chodidly vytukávají rytmus na dřevěné podlaze a rozepínají si jeden po druhém knoflíčky u blůzky. Jejich dokonalá tmavočerná, vlhce zářivá pleť kontrastuje s albínovou suchou, drsnou růžovou kůží. Vidím všechno. V tomto domě jsem malý noční bůh. Přes den spím.